

Sygn. akt: I C 464/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Pniewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Maciejewska

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2022 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.**

przeciwko D. S.

o zapłatę

1/ oddała powództwo,

2/ zasądza od powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. na rzecz pozwanego D. S. kwotę 270,00 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia

/ Magdalena Pniewska /

Sygn. akt I C 464/21

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. złożył do tegoż Sądu pozew o zasądzenie od pozwanego D. S. kwoty 810,22 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych liczonych od kwoty 731,86 zł i odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 78,36 zł oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany zawarł z poprzednim wierzycielem Spółką (...) z siedzibą w G. umowę pożyczki numer (...) w kwocie 2.000 zł, która to umowa została mu wypowiedziana, z uwagi na brak terminowych spłat. Wskazał, że pozwany łącznie dokonał wpłat w wysokości 1.550 zł, jednakże do zapłaty pozostawało 810,22 zł, w tym 731,86 zł tytułem należności głównej i 78,36 zł łącznie z tytułu odsetek. Wskazał, że prawa do wierzytelności nabył w drodze umowy cesji zawartej z pierwotnym wierzycielem.

W odpowiedzi na pozew z dnia 03 grudnia 2021 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Zakwestionował legitymację czynną powoda, wskazał, że umowa cesji nie była skutecznie zawarta. Zakwestionował także skuteczność wypowiedzenia umowy i fakt zawarcia umowy pożyczki. Ponadto wskazał, że umowa pożyczki zawierała klauzule abuzywne. Ponadto, podniósł, że nie udowodniono roszczenia co do zasady i wysokości.

W replice na powyższe, powód podtrzymał żądanie pozwu, ponadto odniósł się do zarzutów pozwanego, wskazując, że nie mogą one zasługiwać na uwzględnienie. Wskazał także, że nawet gdyby przyjąć, iż nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, to roszczenie i tak stało się już wymagalne w całości z uwagi na upływ czasu, na jaki umowa została zawarta.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17.07.2018 roku pozwany D. S. zawarł z poprzednim wierzycielem (...) Sp. z o.o. w G. umowę pożyczki nr (...). Zgodnie z umową udzielono mu pożyczki w kwocie 2.000 zł, w tym 1.000 zł do wypłaty (kwota netto pożyczki) i prowizja w wysokości 1.000 zł. Łączna wysokość odsetek do zapłaty miała wynosić 326,30 zł. Łącznie do zapłaty miało być 2.326,30 zł. Umowa miała być spłacana zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy i została zawarta do dnia 24.07.2021 roku. W umowie zastrzeżono prawo naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego, jak również prawo jej wypowiedzenia, w przypadkach w niej wskazanych. W dniu 18.07.2018 roku przelano pozwanemu kwotę 1.000 zł z tytułu umowy pożyczki. Ponadto przedłożono dowód dokonanych przez pozwanego wpłat na poczet umowy, w łącznej wysokości 1.550 zł.

(dowód: umowa z załącznikami – 28 – 37 akt, wydruk przelewu – k. 38 akt, wydruk wpłat – k. 55 akt)

Z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26.11.2014 roku oraz załącznika do niej wynikało, iż pierwotny wierzyciel zbył na rzecz powoda - (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G., szereg wierzytelności, w tym też przysługującą mu z tytułu umowy względem pozwanego. W dniu 25.09.2020 roku skierowano do pozwanego wezwanie do zapłaty. Następnie, w dniu 05.03.2021 roku skierowano do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

(dowód: umowa cesji z załącznikiem – k. 43 – 54 akt, kopia oświadczenia z dowodem doręczenia – k. 39 – 41 akt, kopia wezwania – k. 42 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty oraz ich kopie. Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy stanowiły wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych, albowiem były ze sobą spójne, jak też ich autentyczność i prawdziwość nie została skutecznie zakwestionowana przez strony postępowania.

W pierwszej kolejności należało zbadać legitymacja procesową powoda. Zgodnie z przepisem art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Dokumenty w postaci umowy sekurytyzacji oraz załącznika do tej umowy zostały przedłożone w formie odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika radcę prawnego. Należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 129 k.p.c. strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Jednakże, zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo

przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

W tym miejscu wskazać należy, że dołączony do umowy cesji załącznik wyraźnie wymieniał wierzytelność przysługującą wobec pozwanego, w tym wskazując jej wysokość oraz numer umowy pożyczki, z której ta wierzytelność wynikała. Umowa była prawidłowa i ważna, a zatem powód skutecznie wykazał nabycie wierzytelności i tym samym również swoją legitymację procesową.

Na podstawie przepisu art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. z dnia 16 maja 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1083) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki.

Poprzedni wierzyciel zawarł umowę z pozwanym w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, jako przedsiębiorca (art. 43¹ k.c.) natomiast pozwany jako osoba fizyczna - konsument (art. 22¹ k.c.).

W myśl art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, przy czym jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. (§ 2). § 3 cytowanego przepisu stanowi zaś, że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Klauzulą niedozwoloną jest zatem postanowienie umowy zawartej z konsumentem (lub wzorca umownego), które spełnia (łącznie) wszystkie przesłanki określone w przepisie art. 385¹ k.c. tj.:

- 1) nie jest postanowieniem uzgodnionym indywidualnie;
- 2) jest postanowieniem w sposób jednoznaczny określającym główne świadczenia stron;
- 3) kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Wskazać należy, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). W niniejszej sprawie taki charakter miała właśnie prowizja, która była rażąco zawyżona i co do zasady pozwany nie uzyskał z jej tytułu żadnych ekwiwalentnych świadczeń.

Podkreślić należy, że prowizja nie stanowiła elementu głównego świadczenia stron. Przez świadczenia tego typu należy bowiem rozumieć elementy konstytutywne dla danego typu czynności, pozwalające na jej identyfikację, od których zależy byt umowy – tak, że bez ich uzgodnienia nie można by stwierdzić, że do zawarcia umowy określonego rodzaju doszło. Przy umowie pożyczki prowizja stanowi natomiast jedynie formę dodatkowego wynagrodzenia (tak też: Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny w wyroku z dnia 8 maja 2019 roku w sprawie Sygn. akt I Ca 190/19, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych).

W ocenie Sądu zapisy dotyczące prowizji miały charakter klauzul niedozwolonych – prowizja była rażąco zawyżona i tym samym naruszała interesy pozwanego jako konsumenta oraz nie wiązała go. Podkreślić należy, że kwota prowizji była równa wysokości należności głównej. Treść umowy łączącej strony nie uzasadniała w żaden sposób ustalenia jej aż w takiej wysokości.

Sąd uznał zatem zapisy dotyczące prowizji, za niewiążące pozwanego jako konsumenta.

Wskazać należy, że pozwany spłacił łącznie 1.550 zł, natomiast wysokość pożyczki, wraz z odsetkami, z pominięciem prowizji w kwocie 1.000 zł, stanowi kwotę niższą. W ocenie Sądu zatem pozwany spłacił względem powoda całą należność z tytułu umowy.

Powództwo należało zatem oddalić, o czym Sąd orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie drugim sentencji wyroku Sąd oparł o treść przepisu art. 98 k.p.c., uznając powoda za stronę przegrywającą proces w całości i zasądził od niego, na rzecz pozwanego kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pozwanego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

/Sędzia

Magdalena Pniewska/

Z.

1) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda wraz z informacją, że termin na wniesienie apelacji wynosi 3 tygodnie - przez Portal Informacyjny,

2) za 21 dni lub z apelacją.

B., 06.06.2022 roku

Sędzia